

Anonimizált változat

Fordítás

C-141/24 – 1

C-141/24. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2024. február 23.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Tribunal judiciaire de Nanterre (Franciaország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2024. január 10.

Felperes:

TJ

Alperes:

Direction régionale des finances publiques d'Ile de France et de Paris

TRIBUNAL
JUDICIAIRE DE
NANTERRE

■
POLGÁRI
KOLLÉGIUM

Első tanács

ÍTÉLET

2024. január 10.

[omissis]

FELPERES

TJ

[omissis]

92100 BOULOGNE-BILLANCOURT

[omissis]

ALPERES

**DIRECTION REGIONALE DES FINANCES
PUBLIQUES D'IDF ET PARIS**

[omissis]

75075 PARIS CEDEX 02

[omissis]

A JOGVITA ISMERTETÉSE

- 1 2019. december 19-i levelében a Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (Ile-de-France és Párizs regionális adóigazgatósága, Franciaország) a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikke alapján a 2010 és 2014 közötti időszakra vonatkozóan tájékoztatást és igazolást kért TJ-től a külföldön, a luxemburgi UBS banknál nyitott két bankszámlán [omissis] tartott vagyoni eszközeire vonatkozóan.

TJ erre a 2020. február 20-i levelében válaszolt, tájékoztatást nyújtva a helyzetéről.

- 2 2020. március 13-i levelében a Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (Ile-de-France és Párizs regionális adóigazgatósága) e választ elégtelennek ítélve felszólította a kérelmezőt, hogy levelének kézhezvételétől számított 30 napon belül [omissis] nyújtsa be a kért információkat [irreleváns részlet].

- 3 2020. október 5-én kelt levelében a Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (Ile-de-France és Párizs regionális adóigazgatósága) a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 755. cikkének megfelelően kiigazítás iránti javaslatot tett az UBS Luxembourg banknál nyitott, fent említett két bankszámlán 2010 és 2014 között – pontosabban 2010. december 31-ig – tartott eszközök teljes és maximális egyenlegének, 1 147 856 eurónak a 60%-os mértékű megadóztatására.

2020. október 13-i levelében TJ az UBS Luxembourg banktól származó különböző dokumentumokat és kimutatásokat nyújtott be, megkísérelve annak igazolását, hogy a szóban forgó összegek szerzése óta eltelt az elévülési idő.

- 4 2020. november 12-i válaszában a Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (Ile-de-France és Párizs regionális adóigazgatósága) fenntartotta a megküldött fizetés felszólításában közölteket, mivel úgy ítélte meg, hogy még amennyiben el is telt volna az elévülési idő ezen összegek szerzése tekintetében, azok eredetét igazolni szükséges.

2020. december 15-én az öröklési illeték 688 714 eurós főösszege után kiegészítő illetéket szabtak ki.

- 5 TJ 2020. december 30-án kifogást terjesztett elő, amelyet az adóhatóság 2020. június 30-án elutasított.

- 6 2021. július 26-án az öröklési illeték ugyanezen (688 714 eurós) főösszegére vonatkozó újabb fizetési felszólítást bocsátottak ki.
- 7 TJ 2021. augusztus 9-án kelt bírósági végrehajtói aktus útján a tribunal judiciaire de Nanterre (nanterre-i elsőfokú bíróság, Franciaország) elé idézte a Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris-t (Ile-de-France és Párizs regionális adóigazgatósága) a kifogást elutasító 2020. június 30-i határozat hatályon kívül helyezése és a kiszabott 688 714 euró öröklési illeték teljes összegének, valamint az azután járó valamennyi késedelmi kamat, pótlék és kényszerítő bírság maradéktalan elengedése iránt.
- 8 **TJ a Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris-nak (Ile-de-France és Párizs regionális adóigazgatósága) 2022. október 10-én kézbesített legutóbbi kérelmei értelmében azt kéri a bíróságtól**

Elsődlegesen, hogy:

- helyezze hatályon kívül a Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (Ile-de-France és Párizs regionális adóigazgatósága) által 2020. június 30-án meghozott, kifogást elutasító határozatot;
- rendelje el a 688 714 euró öröklési illeték teljes összegének, valamint az azután felszámított valamennyi késedelmi kamat, pótlék és kényszerítő bírság maradéktalan elengedését;

Másodlagosan, amennyiben kétség merülne fel a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkének és a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 755. cikkének az uniós joggal való összeegyeztethetőségét illetően,

- [omissis] [javaslat az Európai Unió Bíróságához előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés benyújtására, a rendelkező részben szereplő első kérdéshez hasonló megfogalmazásban];
- rendelje el az előzetes végrehajtást;

Harmadlagosan, ha a bíróság teljes egészében vagy részben jóváhagyná a vitatott illeték kiszabását,

- a code de procédure civile (polgári perrendtartás) 514-1. cikke alapján mellőzze a határozat előzetes végrehajtását annak érdekében, hogy a felperest ne érje súlyos és helyrehozhatatlan kár mindaddig, amíg az általa felvetett jogkérdésről nem születik jogerős döntés;

Mindenesetre

- a code de procédure civile (polgári perrendtartás) 700. cikke alapján kötelezze a Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris

(Ile-de-France és Párizs regionális adóigazgatósága) 10 000 euró megfizetésére, valamint valamennyi költség viselésére.

- 9 TJ azt állítja, hogy az adóhatóság által a kifogásával szemben hozott elutasító határozat sérti a tőke szabad mozgását, amelyet az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. cikkének (1) bekezdése biztosít, és pusztán ezen az alapon azt hatályon kívül kell helyezni.

Ezen állítás alátámasztásaként az Európai Unió Bíróságának 2022. január 27-i ítéletére (Bíróság, 2022. január 27., C-788/19) hivatkozik amelynek értelmében a tőke szabad mozgásával ellentétesnek nyilvánítottak egy olyan spanyol adójogi rendelkezést, amely álláspontja szerint igen hasonló a *livre des procédures fiscales* (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkében és a *code général des impôts* (általános adótörvénykönyv) 755. cikkében foglalt rendelkezésekhez, mivel ezek *de facto* kizárják az adóhatóságnak a be nem jelentett külföldi bankszámlán tartott összegekre vonatkozó követelése elévülését.

Arra hivatkozik ugyanis, hogy az adóhatóság azon álláspontja, hogy 60%-os mértékű „büntetőadó” szab ki azokra a vagyoni eszközökre, amelyeket több, mint tíz évvel az ellenőrzés lefolytatása előtt szereztek, azzal az indokkal, hogy nem elégedett az eredetükre és a szerzésük módjára vonatkozó igazolással, ahhoz vezet, hogy mentesíti az adóhatóságot a *livre des procédures fiscales* (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.181–0 A. cikkében előírt tízéves elévülési idő betartása alól, amely már eleve eltér az illetékkiszabásra nyitva álló, a nyilvántartásba vételtől számított három éves általános elévülési időtől, miközben sem a *livre des procédures fiscales* (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikke, sem a *code général des impôts* (általános adótörvénykönyv) 755. cikke nem rendelkezik úgy, hogy a *livre des procédures fiscales* (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkében foglalt különös eset kivételt képezne az említett elévülési szabályok alól.

Végezetül kifejti, hogy e konkrét esetben a szóban forgó vagyoni eszközöket 30 évvel korábban szerezte, abban az időszakban, amikor Grúziában élt, és hogy jelenleg nyilvánvalóan lehetetlen bármilyen banki nyilvántartást találni az 1991 előtti grúziai tevékenységéről, tekintettel egyrészt az időmúlásra, valamint másrészt arra a politikai és közigazgatási káoszra, amelyet Grúzia a berlini fal 1989-es leomlása óta átélt. E körülmények között, a több mint harminc évvel ezelőtt szerzett összegek eredetének bizonyítására vonatkozó követelmény álláspontja szerint egész egyszerűen az adóalanyok védelemhez való jogának a megtagadásával egyenlő.

Következésképpen abban az esetben, ha a bíróságban kétség merülne fel a *livre des procédures fiscales* (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkének és a *code général des impôts* (általános adótörvénykönyv) 755. cikkének az uniós joggal való összeegyeztethetőségét illetően, TJ szükségesnek tartja, hogy a bíróság ezzel kapcsolatban előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjesszen az Európai Unió Bírósága elé.

10 A Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (Ile-de-France és Párizs regionális adóigazgatósága) TJ-nek 2023. február 3-án kézbesített legutóbbi kérelmei értelmében azt kéri a bíróságtól, hogy

- utasítsa el TJ valamennyi kérelmét;
- hagyja helyben a kiegészítő illetéket;
- hagyja helyben a 2021. június 30-i elutasító határozatot;
- kötelezze TJ-t az eljárás valamennyi költségének viselésére.

11 Az adóhatóság először is arra emlékeztet, hogy a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkében előírt eljárás az adócsalás elleni küzdelemre irányuló célkitűzés keretébe illeszkedik, amely a Conseil constitutionnel (alkotmánytanács) által alkotmányos értékűnek elismert közérdekű cél. Az adóalanyok arra való ösztönzését szolgálja, hogy tartsák tiszteletben a bevallási kötelezettségeiket, és a hatóságokkal szemben átlátható módon járjanak el, ezzel hozzájárulva az adózási morál javításához. Azt is rögzíti, hogy ezen eljárás nem minősül szankciónak, hanem az kizárólag az adó kivetésére és megállapítására irányul.

Másodszor arra hivatkozik, hogy a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 755. cikkének és a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) 71. cikkének együttesen értelmezett rendelkezéseiből az következik, hogy az elsőként hivatkozott jogszabálysövegben említett ingyenes vagyónátruházási illetéket keletkeztető tényállás a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkében előírt tájékoztatás vagy igazolás iránti kérelmekre az ott megjelölt határidőben történő válaszadás elmulasztásával vagy nem megfelelő válasz adásával valósul meg, így a jelen ügyben, mivel az információkérésre 2019. december 19-én került sor, és az adóhatóság beszédési jogának gyakorlására nyitva álló határidő 2020. szeptember 24-én kezdődött meg, a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.181-0 A. cikke értelmében a követelése ebben az időpontban még nem évült el.

Végezetül megjegyzi, hogy a felperes által hivatkozott ítéletben az Európai Unió Bírósága azt sérelmezte, hogy a bevezetett mechanizmus alapján elévülésre nem lehetett hivatkozni, valamint azt, hogy az előírt szankciók és bírságok aránytalanok voltak a hasonló jogsértésekre kiszabottakhoz képest. Márpedig, álláspontja szerint, egyrészt a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 1649 A., 1649 AA. és 1649 AB. cikkeiben előírt jogszabályi kötelezettségeknek a vitatott illeték kiszabásához vezető megszegésére vonatkoznak az elévülés szabályai, másrészt pedig a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 1649 A., 1649 AA. és 1649 AB. cikkében előírt jogi kötelezettségek megszegése a jelen ügyben nem von maga után semmilyen szankciót, az előírt mechanizmus csupán az illetékalap megállapítására irányul, továbbá a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 755. cikke szerinti

60%-os adó után sem késedelmi kamat, sem bírság nem állapítható meg. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy a külföldön tartott vagyoni eszközök adóztatására vonatkozó francia szabályozás megfelelő egyensúlyt teremt a közösségi jog által előírt kötelezettségek tiszteletben tartása és a nemzetközi adócsalás elleni küzdelem közérdekű célja között.

12 [omissis]

13 [omissis][az eljárásra vonatkozó pontosítások]

INDOKOLÁS

A) Az uniós jog

14 Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. cikkének (1) bekezdése értelmében: „E fejezet rendelkezéseinek keretei között tilos a tagállamok, valamint a tagállamok és harmadik országok közötti tőke mozgásra vonatkozó minden korlátozás.”

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 65. cikke továbbá a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 63. cikk rendelkezései nem érintik a tagállamoknak azt a jogát, hogy:

a) alkalmazzák adójoguk azon vonatkozó rendelkezéseit, amelyek a lakóhely vagy a tőkebefektetés helye alapján az adózók között különbséget tesznek;

b) meghozzák a szükséges intézkedéseket a nemzeti törvények és rendeletek megsértésének megakadályozására, különösen az adózás és a pénzügyi szervezetek prudenciális felügyelete terén, vagy hogy eljárásokat alakítsanak ki a tőke mozgások igazgatási vagy statisztikai célú bejelentésére, illetve hogy a közrend vagy a közbiztonság által indokolt intézkedéseket hozzanak.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett intézkedések és eljárások nem szolgálhatnak a 63. cikkben meghatározott szabad tőke mozgásra és fizetési műveletekre vonatkozó önkényes megkülönböztetés vagy rejtett korlátozás eszközéül.”

15 Az Európai Unió Bíróságának állandó ítélkezési gyakorlata szerint az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. cikkének (1) bekezdése értelmében vett tőke mozgásra vonatkozó korlátozásoknak azon, valamely tagállam által bevezetett intézkedések minősülnek, amelyek alkalmasak arra, hogy eltántorítsák, megakadályozzák vagy korlátozzák e tagállam befektetőit attól, hogy más tagállamokban beruházásokat hajtsanak végre (a Bíróság 2000. szeptember 26-i Bizottság kontra Belgium ítélete, C-478/98, 18. pont; 2007. október 23-i Bizottság kontra Németország ítélete, C-112/05, 19. pont; 2016. május 26-i NN (L) International ítélete, C-48/15, 44. pont).

- 16 2019. október 23-án az Európai Bizottság keresetet nyújtott be az Európai Unió Bíróságához annak megállapítása iránt, hogy a Spanyol Királyság nem teljesítette kötelezettségeit, mivel a külföldön található vagyontárgyaknak, illetve vagyoni jogoknak a „720-as nyomtatványon” történő bejelentésére vonatkozó kötelezettség be nem tartásához a spanyol szabályozás által elérni kívánt célhoz képest aránytalan következményeket fűzött.

Az Európai Bizottság azt állította, hogy a Spanyol Királyságban bevezetett rendszer:

– azt írta elő, hogy a külföldön található vagyontárgyakra és vagyoni jogokra vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettség nemteljesítése vagy a „720-as nyomtatvány” késedelmes benyújtása e vagyoni eszközök „nem igazolt vagyongyarapodásként” való minősítését eredményezze, anélkül hogy elévülésre lehetett volna hivatkozni;

– a külföldi vagyontárgyakra és vagyoni jogokra vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettség nemteljesítése, illetve a „720-as nyomtatvány” késedelmes benyújtása esetére – a hasonló jogsértésekre alkalmazandó általános szankciórendszerben előírnál súlyosabb általánybírságok kiszabása mellett – automatikusan 150%-os mértékű bírság kiszabását vonta maga után.

- 17 Az Európai Unió Bírósága 2022. január 27-i ítéletében (Bíróság, 2022. január 27., C-788/19) emlékeztet arra, hogy:

– az adóellenőrzések hatékonysága biztosításának szükségessége, valamint az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelem olyan közérdeken alapuló nyomós indokoknak tekinthetők, amelyek igazolhatják a szabad mozgás korlátozásának bevezetését (különösen: a Bíróság 2009. június 11-i X és Passenheim-van Schoot ítélete, C-155/08 és C-157/08, 45. és 46. pont; 2011. szeptember 15-i Halley ítélete, C-132/10, 30. pont);

– ezenkívül a tőkemozgásokat illetően az Európai Unió működéséről szóló szerződés 65. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. cikkének rendelkezései nem érintik a tagállamok azon jogát, hogy különösen az adózás terén meghozzák a szükséges intézkedéseket a nemzeti törvényeik és rendeleteik megsértésének megakadályozására;

– önmagában az a körülmény, hogy valamely belföldi illetőségű adóalany a tagállam területén kívül rendelkezik vagyontárgyakkal, illetve vagyoni jogokkal, nem alapozhatja meg az adócsalásra és az adóelkerülésre vonatkozó általános vélelmet (különösen: a Bíróság 2004. március 11-i de Lasteyrie du Saillant ítélete, C-9/02, 51. pont; 2013. november 7-i K ítélete, C-322/11, 60. pont), ily módon az olyan rendelkezés, amely kizárólag azon okból vélelmezi a csalárd magatartás fennállását, hogy az e rendelkezésben előírt feltételek teljesülnek, anélkül, hogy bármilyen lehetőséget biztosítana az adóalany számára e vélelem megdöntésére, főszabály szerint meghaladja az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelem

céljának eléréséhez szükséges mértéket (különösen: a Bíróság 2013. október 3-i Itelcar ítélete, C-282/12, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat);

– jöllehet az uniós jog harmonizációjának hiányában a tagállamok feladata a nemzeti szabályozásuk által a közvetlen adózás területén előírt kötelezettségek megsértése esetén számukra megfelelőnek tűnő szankciók megválasztása, e hatáskörüket azonban az uniós jog és e jog általános elveinek tiszteletben tartásával, ennél fogva az arányosság elvére figyelemmel kell gyakorolniuk (különösen: 2001. július 12-i Louloudakis ítélet, C-262/99, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat);

– főszabály szerint ugyanis ellentétes a jogbiztonság alapvető követelményével, ha a hatóságok valamely jogellenes helyzet megszüntetése érdekében korlátlan ideig élhetnek jogköreikkel (lásd analógia útján a versenyjog területét illetően: 1972. július 14-i Geigy kontra Bizottság ítélet, 52/69, 21. pont);

– jöllehet a nemzeti jogalkotó az adóellenőrzések hatékonyságának biztosítása és a külföldön elhelyezett vagyoni eszközök eltitkolásához kapcsolódó adócsalások elleni küzdelem érdekében meghosszabbított elévülési időt is megállapíthat, feltéve hogy annak időtartama többek között a tagállamok közötti információcsere-, illetve adminisztratív segítségnyújtási mechanizmusokra figyelemmel nem haladja meg az e célok eléréséhez szükséges mértéket (lásd: 2009. június 11-i X és Passenheim-van Schoot ítélet, C-155/08 és C-157/08, EU:C:2009:368, 66., 72. és 73. pont), ez nem vonatkozik az olyan mechanizmusok bevezetésére, amelyek gyakorlatilag korlátlanul meghosszabbítják azt az időszakot, amelynek során az adóztatásra sor kerülhet, vagy amelyek lehetővé teszik a már bekövetkezett elévülés visszavonását.

18 Az Európai Unió Bírósága ily módon az arányosság elvének tiszteletben tartására hív fel, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. cikkében előírt, a tagállamok közötti, valamint a tagállamok és harmadik országok közötti szabad tőkemozgás biztosításának és az adóellenőrzések hatékonysága biztosításának szükségessége, valamint az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelemre irányuló célkitűzés tekintetében.

19 Az elé terjesztett ügyben az Európai Unió Bírósága a következőket állapította meg:

– mivel előírta, hogy a külföldön található vagyontárgyakra és vagyoni jogokra vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettség teljesítésének elmulasztása, illetve nem teljes körű vagy késedelmes teljesítése az e vagyoni eszközök értékének megfelelő, be nem vallott jövedelem „nem igazolt vagyongyarapodásként” való adóztatásához vezet, azzal, hogy a gyakorlatban nem lehet az elévülésre hivatkozni;

– adatszolgáltatási kötelezettség teljesítésének elmulasztására, illetve nem teljes körű vagy késedelmes teljesítésére az e vagyontárgyak, illetve vagyoni jogok

értékének megfelelő összegek alapján kiszámított adó 150%-ában meghatározott értékarányos bírságot rendelt, amely általánbírságokkal halmozódhat, és

– mivel a külföldön található vagyontárgyakra és vagyoni jogokra vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettség teljesítésének elmulasztására, illetve nem teljes körű vagy késedelmes teljesítésére olyan általánbírságot rendelt, amelynek összege nem mérhető össze a hasonló jogsértésekre tisztán nemzeti összefüggésben előírt szankciókkal, és amelynek teljes összege tekintetében nem határoztak meg felső határt,

a Spanyol Királyság nem teljesítette az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. cikkéből és az EGT-megállapodás 40. cikkéből eredő kötelezettségeit.

B) A nemzeti jog és az ítélkezési gyakorlat

- 20 A code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 1649 A. cikkének (2) bekezdése értelmében Franciaországban lakóhellyel vagy székhellyel rendelkező természetes személyeknek, egyesületeknek, valamint nem kereskedelmi társaságoknak a jövedelem- illetve eredménybevallásukkal egyidejűleg be kell jelenteniük a külföldön nyitott, tartott, használt vagy lezárt számlákra vonatkozó információkat.

A livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikke úgy rendelkezik, hogy amennyiben az általános adótörvénykönyv 1649 A. cikkének második bekezdésében előírt kötelezettségnek a megelőző tíz év során legalább egyszer nem tettek eleget, az adóhatóság – a személyes adóügyi helyzet vizsgálatára irányuló eljárástól függetlenül – kérheti az e kötelezettség alá tartozó természetes személytől, hogy 60 napon belül adjon meg minden információt vagy igazolást a számlán vagy az életbiztosítási szerződésben szereplő vagyoni eszközök eredetére és szerzési módjaira vonatkozóan.

Ha az adott személy az információkérésre nem ad kielégítő választ, a hatóság felszólítja, hogy harminc napon belül egészítse ki válaszát, pontosan megjelölve azokat a részleteket, amelyekre vonatkozóan kiegészítést kér.

A livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.71. cikke szerint, amennyiben az L.23C. cikk szerinti információkérésre az ott megjelölt határidőn belül nem érkezik válasz, illetve az nem megfelelő, az adó kiszabása a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 755. cikkében előírt feltételek szerint hivatalból történik, amely cikk úgy rendelkezik, hogy az 1649 A cikk második bekezdése szerinti külföldön vezetett számlán, vagy az 1649 AA. cikk szerinti külföldi tőkefedezeti szerződésben vagy ahhoz hasonló befektetésben tartott vagyoni eszközöket, amelyek eredetét és szerzésének módját nem igazolták a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23. cikkében rögzített eljárás keretében – az ellenkező bizonyításáig – olyan ingyenesen szerzett vagyonnak kell tekinteni, amelyre az ugyanezen

L.23 C. cikkben meghatározott határidő lejártakor a 777. cikk 111. táblázatában szereplő legmagasabb adókulcsot, azaz a 4. rokon foknál távolabbi rokonok és nem rokonok közötti ajándékozásra irányadó 60%-os adókulcsot kell alkalmazni.

Ezt az illetéket a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikke szerinti információkérés megküldését megelőző tíz évben a számlán vagy a szerződésben szereplő vagyoni eszközök legmagasabb ismert értéke alapján kell kiszámítani, csökkentve azon vagyoni eszközök értékével, amelyek eredete és szerzési módja igazolt.

A livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.181–0 A. cikke az L.180. cikkének első bekezdése és az L.181. cikk alóli kivételként úgy rendelkezik, hogy az ott említett adókra és illetékekre vonatkozóan az adóhatóság beszedési joga az adók vagy illetékek keletkezésének évét követő tizedik év végéig gyakorolható, amennyiben azok alapját a code général des impôts (az általános adótörvénykönyv) 1649 A., 1649 AA. és 1649 AB. cikkében megjelölt vagyontárgyak vagy vagyoni eszközök képezik, kivéve, ha az adott vagyontárgyra, illetve vagyoni jogokra vonatkozó adó- vagy illetékfizetési kötelezettséget a nyilvántartásba vett vagy alakszerűen benyújtott okiratban – illetve ingatlanadó esetében ugyanezen törvénykönyv 982. cikkében említett bevallásban és mellékletekben – megfelelően feltüntették.

- 21 A Cour de cassation (semmitőszék, Franciaország) kereskedelmi tanácsa 2020. december 16-i ítéletében pontosította, hogy az adóztatandó tényállás a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkében rögzített határidő lejártának időpontjával valósul meg, és ez a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.81–0 A. cikkében rögzített tízéves elévülési idő kezdő időpontja (Com., 2020. december 16., 18-16.801. sz.).
- 22 [omissis]
- 23 [omissis] [a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikke és a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 755. cikke együttesen értelmezett rendelkezéseinek alkotmányosságára vonatkozó nemzeti ítélkezési gyakorlat]

C) A jogvita megoldásához szükséges, előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 24 A fentiekből következik, hogy a fent hivatkozott rendelkezések lehetővé teszik az adóalany számára, hogy megdöntse azt a vélelmet, amely szerint a külföldön birtokolt vagyoni eszközök, amelyeket nem vallottak be a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkében rögzített eljárás feltételei szerint, és amelyek eredete és szerzési módja nem igazolt, [a legmagasabb mértékű ingyenes vagyonátruházási illeték hatálya alá tartozó ingyenesen szerzett vagyont képeznek], és ezenfelül, az elé terjesztett

bizonyítékok hatóság általi értékelése bírósági felülvizsgálat tárgyát képezi az adóalany általi vitatás esetén.

- 25 Egyébiránt a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikke és a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 755. cikkében előírt rendelkezés nem arra irányul, hogy a bevallási kötelezettségét megszegő, franciaországi adóilletőséggel rendelkező adóalanyt büntetőadó kiszabásával szankcionálja, hanem arra, hogy megállapítsa az illetékalapot, és a vitatott vagyoni eszközök eredetére és szerzési módjaira vonatkozó megfelelő igazolás hiányában az ingyenes vagyónátruházási illetékre vonatkozó táblázat legmagasabb általános kulcsát alkalmazva beszedje az illetéket.
- 26 Ezenkívül a vitatott bevallási kötelezettség elmulasztását a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 1736. cikkének IV. pontjában vagy ugyanezen törvénykönyv 1766. cikkében rögzített bírság alkalmazásával szankcionálják (amelyet számlánként 1500 euró összegben vagy a be nem vallott összeg előlegeként 10 000 euró összegben állapítanak meg, ha a számla olyan államban vagy területen található, amely nem kötött az adókijátszás vagy adókikerülés elleni küzdelem jegyében a banki információkhoz való hozzáférést lehetővé tevő közigazgatási segítségnyújtási egyezményt Franciaországgal).
- 27 E különböző kérdéseket illetően a francia rendelkezéssel kapcsolatban nem merülnek fel a Spanyol Királyságban bevezetett rendszerrel szemben sérelmezett kifogások, amely az Európai Bizottság keresete alapján az Európai Unió Bírósága 2022. január 27-i ítéletének (Bíróság, 2022. január 27., C-788/19) tárgyát képezte.
- 28 Ugyanakkor a jelen bíróság megjegyzi, hogy a jogalkotó az általános szabályoktól eltérően tíz éves időtartamra meghosszabbított elévülési időt vezetett be, amely ugyan pusztán az időtartama alapján nem lépi túl a kitűzött célok eléréséhez szükséges mértéket, azonban lehetővé teszi a hatóság számára, hogy a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkében rögzített határidők lejártát – másként fogalmazva, a külföldön birtokolt vagyoni eszközök szerzési időpontjától és a fizetési kötelezettség eredeti keletkezésétől független időpontot – jelölje meg az elévülés kezdő időpontjaként az adóalany azon kötelezettségének teljesítésére, hogy igazolja az említett vagyoni eszközök eredetét és szerzésének módját, ideértve azt az esetet is, amikor azok több mint tíz évvel a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkében előírt eljárás lefolytatását megelőzően – tehát akár már elévüléssel érintett időszakban, időbeli korlátra tekintet nélkül – kerültek a birtokába.

A kérdést előterjesztő bíróság tehát arra keresi a választ, hogy az e rendelkezésből adódó elévülhetetlen jelleg milyen következményekkel jár a tőke szabad mozgásának az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. cikkében biztosított, és az Európai Unió Bírósága által többek között a 2022. január 27-i ítéletében (Bíróság, 2022. január 27., C-788/19) értelmezett elve szempontjából.

29 A bíróság ezért a következő kérdéseket terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

[omissis] [a kérdések szövegét a rendelkező rész tartalmazza]

A FENTI INDOKOK ALAPJÁN

A bíróság [omissis] [eljárásra vonatkozó pontosítás]

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikkére,

előzetes döntéshozatal céljából **a következő kérdéseket terjeszti** az Európai Unió Bírósága elé:

1. kérdés: Úgy kell-e értelmezni a tőke szabad mozgásának az Európai Unió működéséről szóló szerződés 63. cikkében biztosított elvét, hogy az lehetővé teszi azon külföldön birtokolt vagyoni eszközöknek a code général des impôts (általános adótörvénykönyv) 755. cikke szerinti hivatalból történő megadóztatását, amelyeket nem vallottak be a livre des procédures fiscales (az adóigazgatási eljárásról szóló törvény) L.23 C. cikkében rögzített eljárás feltételei szerint, és amelyek eredete és szerzési módja nem igazolt, akkor is, ha az elévülhetetlen jelleget eredményez, amennyiben az adóalany igazolja, hogy e vagyoni eszközök elévüléssel érintett időszakban kerültek a birtokába?

2. kérdés: Amennyiben e kérdésre nemleges választ kell adni, ebből azt a következtetést kell-e levonni, hogy az említett rendelkezéseken alapuló valamennyi kiigazítási eljárást meg kell szüntetni, még azokban az adóhatóság által ellenőrzött ügyekben is, amelyeket ez az elévülhetetlen jelleg egyáltalán nem érint?

[omissis][a határozathozatal felfüggesztése, az eljárásra vonatkozó pontosítások]